

Kömür Karası Değil Maden Acısı

– hanife duman · 15 Mayıs 2014

Kiminin yirmi günlüktü bebeği sevmeye öpmeye doyamadı
Kiminin beş aylık hamileydi eşi evladının doğumunu göremedi
Kimi emekli olmuş ama mecburdu çalışmaya
Kiminin oğlunun vardı sünneti davetiye vermeye gitmişti
Ne acı bir kader bu böyle hepsi birarada canvermişti
Cehennem sanki somada maden ocağına ateşini yakmıştı
Ne çıkmaya izin veriyor ateşle duman ne hayatta kalmaya
Madenlerde çalışırken her ölmeye alışmışlardı aslında
Ama bu seferki çok başkaydı çok başka
Ne ileri gidebildiler bir adım ne geri dönebildiler
Kaldılar iki ateş arasında
Madende çalışmak her gün ölmekti aslında

Veda ettiler birbirlerine son kez bakarak
Kimi evladına küçük bir kağıda not yazdı
Oğlum dedi beni affet
Başlarında baretleri yüzleri kömür karası
Bıraktılar bizlere kapanmaz bir yürek yarası
Ne yapsın bu ana ne yapsın bu baba
Evladı gözlerinin önünde cansız yatarken
Özetlediler onlara bir kelimeyle
Dediler kader böyleymiş bu olan maden kazası

Dinermi sandınız bu gözyaşları dinermi bu acı
Anaların yüreğinde açılan bu kapanmaz evlat acısı
Kimi evladını bekledi kimi eşini
Günlerce beklediler gözlerinde bir umut madenin girişi
Bir umut diye attı yürekleri duaları hep yaşamaları için
Olmadı olmadı bir bir cenazeleri alındı evlatların eşlerin
Acıya dönüştü sonu bu umutlu bekleyişin
Kazdılar elleriyle mezarlarını ikiyüzseksen iki kişinin
Ruhları şad mekanları cennet olsun bütün şehitlerimizin

HANİFE DUMAN